

Ordning formentlig ikke kunne gennemføres, uden at der samtidig indrømmedes dem, der i 1893 valgte Lovens Pensionsregler, den samme Ret. En saadan Ordning vilde imidlertid være særdeles ugunstig for Reserve-Pensionsfondet, og det synes derfor rettest at lade alt uforandret med Hensyn til dem, der alt en Gang ikke have villet vælge Pensionen; og herfor haves der et Præcedens i Loven af 26. Marts 1898, der ikke aabnede Adgang til nyt Valg (jvf. § 18, II.) uagtet den paa flere Punkter forbedrede Pensionsvilkaarene af 12. April 1892.

Ej heller de ansatte, som ere undergivne Pensionsreglerne efter Loven af 1898 bør imidlertid være tvungne til at underkastes de nye Pensionsregler, da disse under visse Forudsætninger ville kunne stille navnlig dem, der ere ansatte i 1ste og 2den Pensionsklasse mindre gunstigt end hidtil, og man har derfor foreslaaet, at det med Hensyn til samtlige disse skal have sit Forblivende ved de gældende Regler, dog med visse nærmere angivne Ændringer, der skyldes Hensynet til det ønskelige i, at forskellige af de i § 14 givne Regler komme til Anvendelse paa de heromhandlede Funktionærer, hvorhos man har anset det for rettest, at der aabnes de paagældende Adgang til samtidig med Lovens Ikrafttræden uden Hensyn til Alder at undergives samtlige de i nævnte Paragraf givne Regler.

De nye Pensionsregler komme altsaa kun til Anvendelse dels paa dem, der fremtidig ansættes, dels paa dem af de allerede ansatte, der hidtil have været underkastede Pensionsreglerne i Loven af

26. Marts 1898 og som vælge at indgaa under de nye Regler, for de sidstnævntes Vedkommende saaledes, at alle deres Tjenesteaar efter 1. April 1869 regnes for fulde Aar, selv om de paagældende hidtil ikke have lidt Afkortning til Pensionering eller kun have svaret $2\frac{1}{2}$ pCt. Bidrag. Billighed taler da for, at ogsaa Tjenestetiden (efter 1. April 1869) ved de Privatbaner, som Staten har overtaget, (idet den samtidig overtog Personalet), regnes som pensionsgivende (se Kommissionsbetænkningens Bilag C. 8 de under Nr. 32 og 35 omtalte Andragender). Endelig maa formentlig de, der før den 1. April 1887 havde været undergivne Alderdomsforsørgelsesbestemmelserne af 10. Maj 1869, men som fra den 1. April 1893 underkastede sig Reglerne for Pensionering i Loven om Statsbanedriftens Ordning af 12. April 1892, bevare den dem da tillagte Ret (jfr. nævnte Lovs § 20 II, 2det Stykke), at 1 Aar regnedes lig $1\frac{1}{4}$ Aar i den Periode, hvori der var afkortet dem 10 pCt. af Lønningen til Forsørgelse.

Af de anførte Grunde har man givet Paragrafen den ovenstaaende Affattelse.

Til § 17.

I Henhold til det til § 15 bemærkede er i nærværende Paragraf indskudt Ordene „eller opsparede Beløb for de ved Statsbanedriften ansatte“.

Med Hensyn til den nærmere Motivering af Lovforslagets øvrige Bestemmelser skal man henvide til Kommissionsbetænkningen.

Finansielt Resultat.

Gennemførelsen af nærværende Lovforslag vil medføre en Udgiftsforøgelse for Statsbanerne af ca. 486,100 Kr., saaledes som det nærmere vil fremgaa af nedenstaaende Sammenstilling af Lønningsudgifterne efter den nugældende Lov af 26. Marts 1898 og efter Lovforslaget.